

ПРОЛОГ

2-ге число місяця Висновків 4380 року
від Створення Світу Двоє-Божого
Містечко Біловежжя, Передгір'я

На світанку другого дня осені Біловежжям промчав величезний сірий мобіль — повз готелі, Будинки Мудрості й гоноровий, розцяцькований храм Братів-Богів — і рвонув за місто. Видряпався гірською дорогою, проминув щит із написом «Маєток “Біла вежа”». Проїзд заборонено».

З-за дерев вигулькнула бетонна стіна з колючим дротом. Заблимали вогні, прочинилися броньовані ворота, мобіль заїхав. На подвір'ї маєтку з салону вибралися троє охоронців і світлошкірий чоловік — сивий, з пущем, у дорогом френчі-л'арго. Прибулий мав утомлений вигляд, позіхав і горбився, нервово послаблював комір.

Але кожна людина, яка стежила за новинами, впізнала б у ньому пана Ф'єрнада да Р'айхха, голову найбагатшої Родини Світу.

— Батьку? Ну й довго ти! Зараз буде сніданок і... — до прибулого квапився молодик зі світлим, аж білим волоссям, одягнений у спортивну куртку.

— Потім, Ойнере, — буркнув прибулий. — Доповідай.

— Усе планово. Хлопці привезли здобич і працюють. Стався інцидент у п'ятому секторі, ззовні паркану. Чули якийсь шум. Але більше нічого не виявили, та й на території тихо. Думаємо, лисиці, їх тут повно.

Фернад після мовчанки кивнув, жестом наказав сину йти за ним, а охороні — завмерти. У центрі заасфальтованого двору, що більше скидався на армійський плац, Фернад зупинився. Заговорив тихо, майже пошепки:

— Дещо змінилося. Завтра я їду в Санторі. Дехто на цьому наполягає. Тому пришвидши роботу зі здобиччю. До вечора вона має заговорити.

Ойнер аж роззявив рота.

— Що?! Це ми будемо працювати з Комітетом?! — верескнув молодий чоловік. — Ти ж казав, що ніколи!..

— Пельку стули, довбню, — Фернад озирнувся на двір, на охоронців біля мобіля. Якщо ті щось і почули, не поворухнулися. Фернад ледь чутно продовжив: — Цей тип не Комітет. Він сам собою. Страшніший за всю контору разом узятую.

— Не можу повірити, що ти погодився на його шантаж! — молодика аж затрусило. — Батьку, він покидьок!!! Він нас знищить.

— Заткнися, — губи Фернада скривилися. — Цей пан має плани на весь Світ. Його не зупинити. Навіть нам, — голос багатія зійшов на шепіт.

Ойнер дивився на батька і глипав.

— Тож нам краще діяти разом з ним, а не проти нього, довбню! Поруч із цим паном ми зможемо хоч на щось впливати. Але потрібна інформація! — люто прошипів Фернад. — Витрусить її зі здобичі! Може, тоді збережемо хоч *щось*, — він обвів рукою двір і будинки навколо — приземкуваті, бетонні, з глухими стінами й вузькими вікнами. Здавалося, мешканці маєтку планували оборонну війну. — Ми в небезпеці, придурку, якої зроду не було! Якщо схибимо, нас знищать. Я ввечері повідомлю про справи всій Родині. Те, що вони мають знати. А ти марш у четвертий блок — і працюй! Негайно!

— Я й поспідати не встиг, — запротестував молодик.

— Ойнере, нема часу! Бігом! Ввечері чекаю на дані!

Фернад жестом підкликав охоронця і рушив до однієї зі споруд. Ойнер, стелювши плечима, посунув у будівлю з табличкою «Лабораторний корпус».

Вранці коридори корпусу стояли пустими. Навіть на посту ніхто не чергував. Що ж, охорона отримає на горіхи. Молодик піднявся

до свого кабінету — аж тут помітив, що двері трішки прочинені. На волосину.

Ойнер завмер; повільно, намагаючись не шуміти, дістав пістолет із кобури під пахвою. Різко штовхнув двері, прицілився.

Але кабінет мав звичний вигляд: стіл, сейф, документи в теках. Нікого стороннього в полі зору. А біля дверей не сховатися. Це він що, сам не замкнув кімнату, повну секретних паперів?! От бовдур! Хоч би батько не дізнався про це! Ойнер сховав пістолет, зайшов — а за мить до його горла притулися ніж. Лезо ледь торкнулося шкіри, але відразу її розітнуло. Ойнер зойкнув, йому до комірця стекла багрова крапля.

— Руки!

Нападник був явно вищий за Ойнера... або не стояв на землі... ..а летів?!

Ойнер вкрився крижаним потом. Як у тумані, підняв руки.

«Той, хто торкнеться Мороку, хай і не знаючи про це, смертю скараний буде». Ойнер не вірив у Святе Письмо — у більшість написаного там! — але все-таки боявся. Рвучко дихав, позирив очима навколо. Кров юшила по його шиї та коміру. Лише б дотягнутися до зброї, але як?

Ой, не лисиці гуляли біля маєтку.

— Де. Вони. Усі? — відкарбував ворог. — Ті, кого ви схопили?!

— Не знаю, про що... — Ойнер марно пробував відхилитися від ножа, та лезо й далі різало його шкіру.

— План будівлі!

— Я дам! — хрипко верескнув молодик. — Але ти не зайдеш у в'язницю! У той блок! Ніяк, чуєш?! Там сторонній не пройде!

Ойнер ударив ліктем назад, спробував вивертитися, схопити свій пістолет. Але нападник затис йому рота і за мить перетяв горлянку.

— Я пройду, — прокоментував він. — А ти плутався у свідченнях.

Тіло Ойнера да Райхха важко впало на підлогу. На столі задзеленчав телефон, але вбивця не озирнувся. Він обшукав кишені вбитого, зазирнув у сейф. Вийшов з кабінету й затраснув двері.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

6-те число місяця Роздумів 4380 року
ВІД СТВОРЕННЯ СВІТУ ДВОЄ-БОЖОГО. 37 ДНІВ ДО ПОДІЙ ПРОЛОГУ
Місто Мудрості, столиця СВІТУ
САНДА КІРАННА ДА КУН, СТАРША ЛІКАРКА КЛІНІКИ «МАСІЯ РунТАЙ»

Я мала вибігати на роботу, коли задзвенів телефон.

— Мам? — я підвела очі на годинник. — Я запізнююся на роботу. Чому ти дзвониш уранці?

— Бо ввечері ти не набираєш. Хоч обіцяла.

— Але я працюю до ночі! Чому б нам не поговорити в якийсь інший час?

— Доню, бо я теж зайнята. Закінчую статтю про міст, який проєктувала, і, знаєш, я в захваті. Я застосувала там такі рішення! Якби ти доїхала, я спробувала б тобі пояснити.

— Мам, я все одно нічого не зрозумію в тих розрахунках, і я...

— Твої брати зрозуміли б. Але, уяви, теж не хочуть приділити мені уваги, поради з матер'ю. Ані Майрінк, ані Енді з Яндорро! Ані твої племінники! Навіть наші хупара відбилися від рук, удома невідь-що!

— Ти найняла б когось на допомогу, мам. — Вона чекала від мене розради й уваги, тож краще було їх дати. Чимшвидше.

— Сандо, ти ж знаєш, грошей катма. Ми ніколи не були багаті. А відтоді як твій батько помер, усе пішло до Мороку. Думаю, Він скоро тут усе забере!

— Боги бережіть!!! — верескнула я. — Мам, не прикликай Його на дім, на себе, скільки ж просити! Пошукати тобі помічників у бюро послуг? Мені буде важкувато викроїти на це час, але я намагатимусь. Тільки благаю, мам, пізніше, добре? Я *справді* запізнююся!

— А як там твоя робота? — не вгавала мама, і мені аж стало зле. Я не наважувалася кинути слухавку й образити матір, але за запізнення в нас знімали половину зарплати! — Той хлопчик, твій друг, Мар? Може, ваші стосунки стануть серйознішими? Тобі вже тридцять...

— Мам! — майже закричала я, мені таки урвався терпець. — Вибач! З Маром нічого не вийде, ні, ніколи! А якщо я зараз отримую догану, то не зможу заплатити за квартиру, мам! Або й втрачу роботу! Я й так харчуюся лише їжею з розпродажів!

— Ну що ти так кричиш? — сказала мати після паузи. — Тобі треба дбати про себе, ти ж да Кун, а не якась безрідна! Але варто й поважати людей навколо тебе. Гарного дня, — сухо закінчила вона.

У слухавці пішли гудки.

Я загарчала й майже бігом кинулася з квартири, сходами вниз — і на вулицю. Я образила маму, ага. Не вислухала. Але чому ніхто не чує мене?

Звісно, я знала відповідь. Тільки вона мені геть не подобалася.

Та як я не бігла, але в конференц-залу клініки «Масійя Рунтай» вскочила останньою, відчайдушно приводячи себе до ладу.

У залі вже панували півсутінки, лікарняні прислужники затулили чорними шторами вікна, щоб вид неба не бентежив старших лікарів. На вівтарі догоряли папірці, а в коридорі лунав голос директора да Растана.

Усі наші тут: два десятки білих чоловіків та жінок у стриманих костюмах і зелених халатах. Да Кунделла, начальниця реабілітації, запопадливо розвертала крісло директора так, щоб тому було зручно сісти.

Мар да Луна, старший лікар діагностики, кивнув мені й постукав пальцем по годиннику — мовляв, ну де ти бігаєш? Мар був худорлявим аллонга з витонченим обличчям і дуже світлим чубом. Ми товаришували. Можна назвати це так.

Я кинулася до свого місця й зачепила маківкою одну з ламп, що висіли надто низько. Зала нарад була колишнім кабінетом, і тут я — зі своїм досить високим зростом — легко могла торкнутися стелі.

До початку п'ятихвилинки лишалися чи не секунди, проте да Кунделла роззаявила пащу:

— Щоразу впевнююсь, що ви безбожниця, панно да Кун. Безбожниця й мічена Мороком особа! Вас не вчили, що повага до Богів — найголовніше?

Усі загули, підтримуючи її слова: дехто осудливо, дехто стривожено, знаками припрошуючи мене бігти до вівтаря. Я почервоніла, метнулася в кут, де на підставці лежала «Книга про достойні справи» в пурпуровій оправі. У жаровні дотлівали кількадесят шматочків паперу, які вже ритуально пожертвували мої колеги. Я схопила кілька свіжих папірців з коробки й поклала їх у попіл, шепочучи: «Хай бережуть нас Брати-Боги, відвернуть Морок та породження морочні, а душі відродяться у славі! В ім'я Мудрості, слава!» — саме за цим мене й застав директор да Растан, опасистий коротун у темному ларго.

— О, як щось невчасно або недолуго, то це точно зробила Санда да Кун, колеги! — пожартував він. — Не будьте, як Санда, приходьте задалегідь.

Я попленталася на своє місце під смішки колег. Мар скривив губи й насупився, але вголос нічого не сказав. Директор почав нараду.

— Колеги, є важливе питання. Ми маємо набрати новий персонал і визначити, хто навчатиме молодь.

— Я не в змозі нікого вчити, пане да Растан, — заявила да Кунделла, тримаючи пухку руку біля серця. — Дайте готових молодших лікарів — і я забезпечу роботу відділення реабілітації! А дресировати цих нахаб-хупара здоров'я не маю!

— Пані да Кунделло, — вишкірився Мар, — що за ставлення до хупара?! Вони такі самі діти Богів, як і ми. — Да Кунделла була ревна вірянки, тож не сприйняла б іншої риторики. — Книга прямо забороняє згадувати про хупара в такому тоні! У нас вдома такого не терпіли б!

Інші теж загули, проте невпевнено: сперечатися з да Кунделлою ніхто не хотів.

— Так, усі люди — брати і сестри, — процідив да Растан. — Але молодші в домі мають коритися старшим, знати своє місце! От у цьому й уся річ, пане да Луно. От у цьому й річ.

— І я сказала б, — да Кунделла здійняла палець, — що в цьому Мудрість. Усі люди — дружна родина! Але є старші та молодші,